

מועדי כניסת השבת

הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 7.13	ירושלים: 8.31
תל-אביב: 7.29	תל-אביב: 8.34
חיפה: 7.22	חיפה: 8.35
ביתר עילית: 7.29	ביתר עילית: 8.31
רבינו תם: 9.06	רבינו תם: 9.06
הנץ החמה: 5.35	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.30	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.06	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.54	
סוף זמן תפילה להגר"א: 10.18	

גליון 52

צמאה נבטי

פרשת פינחס תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

אֲנִי רַחוּם וְחַנוּן

חוֹס עָלַי וְחַנוּנִי

שְׁלֹא אֶפְסִיד אֶת

הַרְגֵעַ הַקָּדוֹשׁ

וְהַנּוֹרָא שֶׁל

חַצוֹת מִעֲתָה

וְעַד עוֹלָם וָלֵא

אֲכַלֶּה יָמַי לְרִיק

וְשִׁנּוֹתַי לְבִהָלָה.

אֲנִי רַחוּם

וְחַנוּן חוֹס עָלַי

שְׁאֻכָּה לְחוֹשׁ

אֶת הַהִתְגַּלּוּת

הָאֱלֹקִית

הַמִּתְגַּלֶּת בְּחַצוֹת

לַיְלָה שְׁאֵז

יוֹצֵא קוֹדֶשׁ

בְּרִיךְ הוּא עִם

כָּל פְּמִלְיָא שֶׁל

מַעֲלָה וּמַטִּיל

עִם כָּל הַצְדִּיקִים

שֶׁבֶן עֶדֶן וְעִם

כָּל הַצְדִּיקִים

שְׁעָרִים בְּאוֹתָה

שְׁעָה בְּהֵא

עֲלָמָא

בין המצרים

בימי בין המצרים בשלושת השבועות כולם יושבים על הארץ, ואומרים תיקון חצות ובוכים, ואפשר לבכות אפילו באמצע היום, לשבת על הארץ ולהגיד תיקון חצות. כשמגיעים שלושת השבועות כולם יושבים על הארץ, שמים אפר על הראש, בוכים בוכים כמו תינוקות.

אם אדם היה יודע מה זה בית המקדש היה בוכה ומתאבל כל לילה בחצות ולא רק בימי בין המצרים. אבל כמעט לאף אחד זה לא חסר, כמעט אף אחד לא צריך את בית המקדש, לכל אחד יש עוגה בבית, יש לו אוכל טוב, יש לו שתיה בבית, הוא לא צריך את בית המקדש. ברוך ה' כולם מרגישים טוב עד 120, אבל יש כאלה שכן חסר להם בית המקדש ובוכים כל לילה ואומרים תיקון חצות.

לפני 50 שנה כל ירושלים היתה קמה חצות, זה היה חוק ולא יעבור, עכשיו אנשים נהיו חלשים קשה להם להגיד תיקון חצות כל לילה, אבל הבעיה היא שהם גם מחלישים את השני שכן רוצה לקום חצות, וזו היא הצרה! אתה חלש? תשתוק!, תשב בצד! תן לבנים שלך לקום חצות, תן לתלמידים שלך לקום חצות, תשתוק! אל תספר לאף אחד שאתה חלש, ואתה לא יכול לקום בחצות לילה.

הגויים מאז ועד היום מחפשים להכחיד את עם ישראל, ויש כל הזמן גזרות ואין שום עצה ושום תבונה להינצל מהם אלא ע"י תיקון חצות, צריכים את השאגות של חצות לילה כמו שכתוב "שאג ישאג על נוהו" - כשאומרים בתיקון חצות את המילים "שאג ישאג", זה מטיל פחד על כל אומות העולם, על כל הרשעים שלא יעשו לנו שום נזק. יש בשמים ש"ע אלף אריות ואלו שאומרים תיקון חצות אז הם מעוררים את האריות שלמעלה, יש כאלה שאגות בשמים שאפילו הרשע הכי גדול כבר לא יכול לעשות שום דבר, כל הרשעים רועדים מרוב פחד, בכל שאגה ושאגה נופל פחד עצום על כולם, בכל שאגה ושאגה הרשעים מזדעזעים ולא יכולים להזיז יד ורגל מרוב פחד.

אדם צריך להתחיל לעורר את הרחמים העליונים, להתחיל לעורר רחמים על נשמתו ונפשו, לבכות לה' "מה עם הנשמה האלוקית שלי?" צריך לעורר רחמים על זה שהוא ניתק את עצמו משם הויה ברוך הוא, ועל זה שהנשמה שלו נפלה לעשרה כיתרין דמסאבותא, ועכשיו החיות שלו מפגמי ברית מדברים לא יפים מדיבורים בטלים, עכשיו הוא מחיה היכלות של סיטרא אחרא. על ידי מחשבות רעות ופגמים הוא נותן כח לטומאה - מחיה מחבלים, מחיה רוצחים, מחיה נאצים, הוא גורם לשכינה שתהיה בגלות כמו שכתוב "מלך אסור ברהטים", אדם בכלל לא יודע שהוא מונח בעשרה כיתרין דמסאבותא, הוא בכלל לא יודע שהוא צריך להתחיל לרחם על הנשמה שלו, טוב לו עם התאוות טוב לו עם ההרהורים הרעים, נהדר לו, כיף לו, הוא בכלל לא מרגיש רע עם זה, הוא בכלל לא מנסה לצאת מזה. אז איך מתחילים לרחם על הנפש? - יושבים על הארץ שמים קצת אפר על הראש, אומרים תיקון חצות בוכים לה', וכשאומרים "נפלה עטרת ראשנו" מכוונים שעטרת ראשנו זה הנשמה, איך הנשמה שבויה בחיילות הטומאה והסיטרא אחרא? איך הגוף כולא את הנשמה, איך הגוף גובר על הנשמה, בוכים על הנשמה שנפלה בתוך עומק הקליפות, "נפלה עטרת ראשנו", "אוי נא לנו כי חטאנו", אין לך עלבון גדול מזה שנשמה אלוקית שחצובה מכיסא הכבוד שהיא מעצמיותו יתברך ממש, כולאים אותה בתוך גוף עם תאוות, עם רצונות כאלה נמוכים, וכל אחד ואחד כפי שיעור שיכלו והבנתו יתחיל להתמרמר על זה "איפה אני נמצא, איך אני חושב על שטויות", אם אדם יגיד תיקון חצות בכזה שיברון לב בכזו הכנעה אז התיקון חצות הזה בכוונה הזאת יהיה כזה תיקון חצות שישפיע לו שפע חיים לכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו ויזכה לכל הישועות.

כששומעים יהודי נפטר ח"ו, צריכים מיד לצעוק! יהודי נפצע קשה ח"ו צריך מיד להגיד כמה פרקי תהילים אולי נצליח להחיות אותו, כל יהודי זה נשמה מכסא הכבוד, מכל יהודי יכול לצאת 60 ריבוא, למה שיהודי יקפח את חייו? ועל זה צריך לבכות בכל יום ובפרט בחצות לילה והעיקר לדעת העוונות שלי גרמו! אני זה שעושה צחוק מהכול, עושה צחוק מעבודת התפילה, עושה צחוק מהעבודה של קימת חצות.

אדם צריך לדעת "רחל מבכה על בניה", אם אמא רחל בוכה אז צריך לקום חצות ולבכות יחד עם האמא, צריך להשתתף עם הבכיה שלה, אמא בוכה על 6 מיליון שנהרגו בשואה, אמא בוכה על כל ההרוגים של כל יום, אמא בוכה על הנשמות שיחזרו בתשובה, איך אפשר לדעת שאמא רחל בוכה בחצות לילה ולעשות דברים אחרים בזמן הזה? רחל זה השכינה הקדושה! לא מתאים לך להשתתף עם רחל? לא מתאים לך להשתתף עם הבכיה שלה? אדם צריך שיהיה לו טיפת לב יהודי, טיפת הרגשה. להגיד תיקון חצות, להרגיש את הבכיה של רחל, את הצער של כל הדורות, של כל ההרוגים, יש לנו אמא שיכולה לפעול הכול, רחל יכולה לעשות הכול, הכול בידיים שלה, היא חיה וקיימת היא יכולה להוציא אותנו בשניה הזאת ברגע הזה מהגלות. היא רק רוצה לראות מי בוכה איתה.

פני מלך

עין טובה

את זה אז אין לו משהו אחר. ואז תמיד יש לו במי לקנא. כי תמיד חסר לו משהו שיש לאחרים. אדם צריך לשאוף למצב של - "אינו נצרך לבריות". לא איכפת לי מהבריות. לא מהכסף שלהם ולא מהכבוד שלהם ולא מה הם חושבים עלי ולא מה יש להם ולא מה אין להם; אין לי שום צורך בהם לנשמה שלי - אני צריך את ה'! לכן אני מכבד אנשים, אני מארח אנשים, אני עובד עם אנשים, אני מחזק אנשים, אני מתחזק מאנשים, אני לומד מאנשים, הכל. אבל אני לא צריך אותם, אני צריך את ה'. אני לא מסתכל לצדדים. זה קשה! לכן כל כך הרבה מתים מעין רעה. ובאמת, התיקון של העולם הוא העין הטובה. דוד משיח, יפה עינים, עם עינים כאלה טובות, שאול דרך אותו, אחרים רדפו אותו, והוא לא נגע בהם, ולא האשים אותם והיה מוכן לקבל את הדברים הכי קשים, ועמד בכל הנסיגות ותמיד הסתכל על כולם בעינים הטובות שלו. ואפילו שרק משיח ישלים את התיקון של עין רעה, אף אחד מאתנו לא פטור מלעשות כל מה שהוא יכול בשביל לזכות לעין טובה. וכשיש עין טובה, ה' נותן שפע בלי סוף."

"כשאדם יש לו עין רעה הוא אומר - זה לא טוב, וזה לא טוב, וזה לא טוב, לכן אי אפשר להאיר בו את אור ה' את הנקודה האלוהית שבו. כשאדם יש לו עין רעה, שם מתחילות הצרות שלו כי אז העין הרעה של אחרים פוגעת בו. ליוסף היתה עין טובה ולכן שום עין רעה לא פגעה בו. אך כשהיתה לו קצת עין רעה על אחיו, הוא נזרק לבור. כשאדם מחובר לה', והוא לא נצרך לאנשים, והוא לא נצרך לא מקנא באנשים, אז העין הרעה של האנשים לא תופסת עליו, כי כל מין נדבק במינו, ואם אדם הוא נקי, הוא רק מאמין בה' הכל מה, ומה שה' נותן לי זה טוב, ומה שה' לא נותן לי זה גם טוב. אדם אומר: איך, אין לי ולשני יש, ולמה זה קרה לי הגורל הזה. כשאדם הולך עם עין טובה, אז עין רעה בכלל לא נתפסת בו. אבל מכיון שיש לכל אחד עין רעה, אז לכן נתפסת בו עין רעה של אחרים. עין רעה מתחילה מגאוה, כי כשיש גאוה אז מגיע לי, ואין זה שיש לו יותר ממני. אם אדם מסתכל לצדדים אז תמיד תהיה לו עין רעה. כי אם יש לו את זה אז אין לו את זה, ואם יש לו

הוא רבינו - מקור חכמה

ברית שלום

אותנו כיצד לדון לכך זכות את חבירו גם אם הוא מתנהג היפך האמת לדעתו, גם אם יש לו ראיות והוכחות לזה, ואפילו אם האמת היא כך - גם אז יאמין שחברו מכוון במעשיו לשם שמים ולא יעמוד כלל כנגדו ולא יחזיק במחלוקת (הלכות שומר שכר הלכה ב' אות י').

וכן כשנדמה לו שחבירו מכוון להקניטו ולהכעיסו גם אם שפע כנגדו ועשה לו מה שעשה, עליו לדנון לכת שבאמת עשה ההוא את מעשיו לפי תומו לצורך עניינו ולא כיוון כלל כנגדו (הלכות נזיקין ד' ל"ב). ואם אמנם צריך לזרוק את השכל בכדי לחשוב היפך החוש ולהיפך מן ההוכחות האינסופיות שההוא פושע ורשע, הלא זה רבינו וזו גדולתו שאין אצלו רשע, וכמו שאדם מאמין שכל מה שעובר עליו הוא חלק מתיקונו, כן יאמין שגם מה שעובר על חבירו הוא חלק מתיקונו של חבירו והכל ישוב ויתאחד בסופו של דבר בתוך בנייני הנפלאים של הרבי (ביאור הליקוטים ס"א).

ועתה כאשר ז"מנן תשובה מ"משמש ר"בא (ר"ת תמוז) וכל אחד ואחד מאנשי שלומנו עסוק כבר למלא צוואת רבינו"ל בהכנת הנסיעה הקדושה לראש השנה, זה הזמן לחפש אצל רבינו גם את מילוי הצוואה הזו צוואת האהבה והשלום, וכמו שסיפר ר' לוי יצחק ז"ל שאמר ר' אברהם בר' נחמן (מובא ב"נעם שיח" א'): "אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו יכולים לקבל - מה שרבינו היה נותן לנו - אם היינו מחזיקים את עצמנו בידך..."

בקיץ תקס"ז תיכף כשבא לרבינו"ל חולי הרוסט, מיד התחיל לדבר מהסתלקות, ומרצונו שיהיה לנו עסק עם קברו, ובראש השנה הסמוך בשנת תקס"ח גילה את המאמר "חדי רבי שמעון" (תורה ס"א) שבו ראו אנשי שלומינו את צוואתו של רבינו"ל, ובו נכלל גם עניין ראש השנה אצל הצדיק. והיו מאנ"ש שבעוצם צערם ודאגתם שאלו אותו ז"ל בפירוש: מה נעשה, ועל מי תעזבו אותנו, ומה יהיה מהדיבורים שנדברו וכו'. ורבינו ז"ל חיוק אותם ואמר להם שהעיקר הוא שיחזיקו עצמם כל אנ"ש באחדות גדול ובאהבה רבה ואז בודאי אין להם לדאוג כלל כי בודאי יהיו כשרים וצדיקים כמו שהוא רוצה, ואפילו מי שיהיה גלוה עליהם גם כן יהיה איש כשר וצדיק וכו' (עין כל זה ויותר מזה ב"פרפראות לחכמה" על תורה ס"א מאות ו' והלאה).

והנה בענין זה של מעלות השלום הגיע רבינו"ל לפסגות שלא נודעו, וכל יגיעתו ומסירותו נפשו להגיע לארץ ישראל היה בענין זה של אריכות אפיים לכל אדם, הסרת הכעס והקפידות מן הלב לגבי מי שלא יהיה, עד שאמר שאפילו יעמוד עליו השונא הגדול ביותר ויעשה לו כל היסורים שבעולם, לא יהיה לו ז"ל שום קפידא עליו אפילו בלב.

ומהרה"ת שסבל יסורים גוראים מן המחלוקת שהתעוררה עליו, מחלוקת עד הנפש מכמה צדדים - גם מרשעים, גם מצדיקים גדולים שדבריו ואפילו מתלמידי רבינו ז"ל בעצמם, גם הוא התעלה במידה זו לבלי להתרעם ולהקפיד על אלה שעמדו עליו אפילו בתוקף צערו וייסוריו. ובתוך כל זה לימד גם

פרפראות לתורה

"ובעשור לחדש השביעי הזה...ועניתם את נפשתיכם"

(כז' ט')

אמרו חז"ל: "השטן בגמטריה שס"ד (364) - כמניין ימות השנה חסר אחד (בשנת החמה 365 ימים). והנה, כל ימות השנה יש רשות לשטן להשטין (לקטרג) על ישראל חוץ מיום אחד - יום הכיפורים. אמר לו הקב"ה לשטן: אין לך רשות ליגע בישראל. אף-על-פי-כן לך וראה במה הם עסוקים ביום הקדוש. כיון שהולך ומוצא את ישראל כלם בתענית ובתפילה, לבושים בגדים לבנים ומעוטפים כמלאכי השרת, מיד חוזר בבושה ובכלימה. אמר לו הקב"ה: מה מצאת בבני? אמר לו השטן: הרי הם כמלאכי השרת, ואיני יכול ליגע בהם. מיד הקב"ה כובל את השטן בכבלים, ומבשר לישראל "סלחת". (בני ציון)

"השיב את חמתי" (כה/יא)

צריך להבין להיכן השיב. ושמעתי בשם הגאון החסיד מהר"א מוילנא, שאמר על דרך שאמרו חז"ל: צדיקים במוותם קרויים חיים, ורשעים אף בחייהם קרויים מתים. שכונתם, שצדיקים במיתתם, הגוף שבחוץ הוא מת, אבל הנשמה שהיא בפנים היא חי, והרשעים בחייהם הם בחיפ, שגופם שבחוץ הוא חי, אבל שמתם שבפנים היא מת.

וזה נרמז בתיבת "חמתי", שאותיות חי הן בחוץ, ואותיות מת הן בפנים. פנחס כיפר על בני ישראל ונעשו בבחינת צדיקים, וזוהי השיב את תיבת "חמתי". ויש לומר שהשיב את תיבת "חמתי" לתיבת "מחית", שחי בתוכו אף כשמת בחוץ. גם לשון מחית הוא לשון חי. (פניני הגר"א)

סיפור לפרשה

"ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה"

מסופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל, שפעם נגש אליו תלמיד שאובחנה אצלו מחלה, שאימה על חייו, כדי לבקש ממנו ברכה. הוא ספר ל"חפץ חיים", שהרופאים כבר נואשו ממנו, ואמרו לו ולמשפחתו שהם אינם יודעים מזור למחלתו. ה"חפץ חיים" הקשיב לתלמיד הצעיר, ואמר לו, שיתן לו עצה למחלתו. בתנאי שעלום לא יספר על-כך לאיש. כמובן שהתלמיד הסכים מיד. ה"חפץ חיים" הורה לו ללכת לתלמיד חכם מסוים המתגורר בעירה קטנה, והוא יתן לו ברכה, אכן כך עשה התלמיד. הוא מיד פנה לאותו תלמיד חכם, ותוך תקופה קצרה ובאופן לא יאומן הוא החלים ממחלתו. הוא המשיך בלימודיו בישיבה, ובסופו של דבר עקר מראדיון, הקים משפחה, וכפי שהודרך, מעולם לא ספר לאיש אודות מאורעות אלה. אחרי למעלה מעשרים שנה, חלתה גיטתו של אותו תלמיד במחלה מסתורית, לא עליו. עד מהרה התברר לו שהיא סובלת מאותה מחלה שהוא סבל בעבר, אך מיד הוא נזכר בהבטחתו ל"חפץ חיים" שלא לספר לאיש על דרך רפואתו, ולכן לא אמר דבר לאיש. אולם אשתו, שזכרה שפעם דבר על מחלה מסתורית שסבל בעבר והחלים ממנה, נסתה לדוברה, אך בכל פעם שדברה על-כך הוא התחמק וסר לדבר. ככל שנסה לערפל את דבריו, לחצה עליו אשתו שידבר, בתקוה שסודו יעזור להציל את חיי אחותה. וכך המשיכו אשתו וגם גיטתו, והפצירו בו מדי יום שיגלה להם את אשר קרה לו ואין נרפא. אך הוא עמד בשלו והסביר להם שזו סוד שנבצר ממנו לגלות. לבסוף נחלשה התנגדותו, והוא חשב באופן הגיוני, שאחרי כל-כך הרבה שנים שהוא כבר מלא אחר אזהרתו של ה"חפץ חיים" יכול הוא לגלות את סודו. ואכן ספר הוא לאשתו את אשר קרה לו, על הופעתו לפני רבו ועל עצת הצדיק ללכת אל תלמיד חכם מסוים בעירה קטנה הרחוקה מראדיון. אשתו וגיטתו נתמלאו תקוה, אולי תהא זו הצלתו. אולם, זמן קצר לאחר-מכן החל פתאום להרגיש רע. הוא נבהל מאד, ואמר לאשתו שעליו לנסוע מיד אל ה"חפץ חיים". הוא עשה את הדרך הארוכה בחזרה לראדיון אל ה"חפץ חיים" שהיה אז זקן וחלש. ה"חפץ חיים" זכר את פגישתם הישנה והקשיב בשקט לסיפורו של האיש. ואז ענה לו ה"חפץ חיים", בשקט ולאט: "הלואי ויכולתי לעזור לך, אך מה אוכל לעשות? כשהיתה לך המחלה לראשונה, הייתי צעיר וצמתי ארבעים יום עבורך כדי שתתרפא. היום כבר אני זקן ומיד, ואיני יכול לצום כמו אז". יהודים יקרים, שימו לב. לא רק שה"חפץ חיים" צם ארבעים יום לרפואתו של אותו התלמיד, אלא העמיד את הדברים בצורה כזאת שיראה כאילו הודות לברכתו של תלמיד חכם אחר נתרפא אותו התלמיד... אלו מנהיגיו של עם ישראל, אשרי העם שככה לו. (לקח טוב)

שבת שלום!

"קנא קנאתי לה' אלהי צבאות"

הגאון רבי יוסף חיים זונגפול שמש כרב ראשי לעדה החרדית בירושלים, נודע בישראל כקנאי מופלג כלפי הזונגים את מורשת האבות - ויצא נגדם בכל הזדמנות בדברים חוצבי להבות אש, ובתוכחות מוסר נמרצות. פעם בקרו אצל רבי יוסף חיים אורחים נכבדים מן התפוצות. שאל אחד מהם את הרב: מדוע מוכיח רבנו בלא הפנה רבים מאחינו בני ישראל? והלא דרכם של צדיקים היא להמליץ טוב על ישראל, וללמד עליהם זכות כלפי אלקים ואדם? נעץ הרב הירושלמי את שתי עיניו החכמות בפני השואל, ואמר: האמינו לי, מורי ורבותי, בכל יום ויום אני אומר "תהילים" ומתנתן לפני בורא עולם בעד כל ישראל - ואפילו הגרועים שבהם, שהתרחקו מסיבות שונות מדרך האבות. אך כל זאת אינו אלא בני לבין הקב"ה, אבל, כשאני פונה לבני אדם חוטאים ופושעים, אני חייב להוכיחם ולסרם בדברים קשים וחריפים, כדי שיחזרו בתשובה מבעוד מועד, ולפחות ימנעו מלהפיל ברשתם אנשים אחרים... רבי יוסף חיים הפסיק לרגע טק את דבריו הנמרצים, ואחר-כך סיים ואמר: דרך זו שאני נוקט בה כל ימי חיי, היא, לעניות דעתי, דרך החסידות הצרופה: בתיבה נמרצת מן האדם להיטיב את דרכו, ולימוד זכות עליו לפני השם יתברך. (בני ציון)

לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו	לפיוט נשמת מרים בית אלונוהר י"ו
---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------

לתרומות לעלון ולתגובות 02-9666755 ניתן להשאיר הודעות בתא הקולי
"תרומתכם חשובה לנו מאוד, כל תרומה תתקבל בברכה"